కథా కౌముది

విచిత్రవ్యక్తి

పి. చంద్రశేఖర అజాద్

పిడపర్తి వెంకటరమణశర్మగారి జ్ఞాపకార్థం
కౌముది నిర్వహించిన కథల పోటీ (2021)లో
బహుమతి పొందిన కథ

ఈ వార్త ఎలా బద్దలయిందో తెలియదు.

శ్రీనివాసరావు ఇంటిమీద ఇన్‌కం టాక్స్ వారు రెయిడ్ చేసారంట.

నిప్పులేనిదే పొగరాదు అని మన పెద్దలు చెప్పారు. అవన్నీ నిన్నటి సామెతలు. ఇది ఆధునిక ప్రపంచం. అందులోనూ గ్రాఫిక్స్ మాయాజాలం, సినిమాలనే కాదు ప్రపంచాన్ని ఏదో వైరస్‌లా చుట్టేసిన కాలం. వైరస్‌లన్నీ ఒకటి కాదు. కొన్ని మాత్రమే ప్రపంచం నాలుగు దిక్కులకూ పాకిపోతుంటాయి. అందుకే గ్రాఫిక్స్ కూడా వైరస్ లే అనే అనుమానం జనాలకు వచ్చేసింది. అందులోనూ వర్చువల్ రియాలిటీ అని వచ్చింది.

నువ్వు ఇల్లు కట్టుకుంటావు. అది నీ మిత్రులకు చూపిస్తావు. అందులోనూ గృహప్రవేశానికి ఏర్పాట్లు చేసుకుంటావు. అప్పుడెవడో ఇది ఇల్లుకాదు గ్రాఫిక్ అంటాడు. నిజమా అని పదిమంది అడుగుతారు నీకు అనుమానం వస్తుంది. నాది ఇల్లా? గ్రాఫిక్కా అని.

అప్పుడు నీకు నిన్నటి కథ గుర్తురాదు. ఒకాయన మేకని పెంచుకుని, దాన్ని అవసరాలకు అమ్ముకుందామని తీసుకుపోతున్నాడు. అప్పుడొకాయన ఎదురుపడి "ఇదేంటి మాస్టారూ కుక్కని తీసుకుపోతున్నారు?" అంటాడు. అప్పుడా మనిషిని పురుగుని చూసినట్లు చూస్తాడు. వీడికి మేకకీ, కుక్కకీ తేడా తెలీదు. ఇలాంటి వాళ్ళని మార్చటం మన వల్లకాదు అనుకుని ముందుకు సాగుతాడు. దారి మలుపులో, రచ్చబండకివతల, పొలిమేరల్లో మరో ముగ్గురు "ఇదేంటి పంతులుగారూ కుక్క తోకని పట్టుకుని గోదారిని ఈదబోతున్నారు?" అంటారు. రెండోసారి అనుమానం, మూడోసారి

ఆందోళన, నాలుగోసారి ఇది కుక్కే అన్న కన్‌ఫర్‌మేషన్ చేసుకుని దాన్ని వదిలేసి పోతే నలుగురూ దాన్ని కోసి బిర్యానీ వండుకుంటారు.

ఇంత కథ చెప్పటానికి శ్రీనివాసరావు కారణం అని మనవి చేసుకుంటున్నాను. అతను గొప్ప ఇంటలెక్చువల్ అని కొందరూ, పరాన్న జీవి అని మరికొందరూ ముద్దుగా పిలుచుకుంటారు. మేధావులు పారసైట్లు కాకూడదనేం లేదు. ఇదేమాట శ్రీనివాసరావుతో 'ఫలానా' వాళ్ళు నిన్ను పరాన్న జీవి అంటున్నారని మోసేసినా చిద్విలాసంగా నవ్వి "అది వారి అభిప్రాయం. ప్రజాస్వామ్యంలో ఇలాంటివన్నీ భరించాలి. ఈ లోకంలో పరాన్నబుక్కుకాని వాడిని ఒక్కడ్ని చూపించు" అన్నాడని అందుకు కొన్ని ఉదంతాలు కూడా చెప్పాడని అంటారు.

అందుకని ఏ మాత్రం బిడియపడటం అనే లక్షణం అతని జీన్స్‌లోనే లేదని మిత్రులు ఈ నిర్ణయానికి రావటం జరిగింది. అలాంటి అమాయకజీవి మీద (మేధావిత్వం వేరు – అమాయకత్వం వేరు అని మనవి) ఐ.టి దాడులు జరగటం ఏమిటి? వారిమీద మరో రకం దాడులు జరుగుతుంటాయి కదా అనుకున్న వారు ఎక్కువ.

ముందు ఈ వార్తని కన్‌ఫాం చేసుకుందామని శ్రీనివాసరావుకి ఫోన్ చేయాలనుకున్న వారు కూడా భయపడిపోయారు. ఎందుకంటే ఇప్పుడు మర్డర్లు జరిగినా, మాన భంగాలు జరిగినా మొత్తం వాళ్ళ ఫోన్లను ట్రాప్ చేస్తున్నారు. కాల్ డేటాలో సంభాషణల్ని విశ్లేషిస్తున్నారని అందరికీ తెలిసిపోయింది.

ముందుగా మీకు శ్రీనివాసరావు గురించి కాస్త చెప్పాలి. అలాంటి బడుగు జీవి మీద ఇన్‌కం టాక్స్ వారి దాడి వెనక కారణాలను తెలుసుకోకపోతే ఈ ప్రమాదం కనీసం అరవై కోట్లమంది మీదయినా పడుతుంది కాబట్టి. అందులో మీరూ, నేనూ వున్నా ఆశ్చర్యం లేదు.

శ్రీనివాసరావు కథ

అంటే – వారి జీవిత గాధను మొత్తం మీ ముందు పాడటం కాదు. నాకు కూడా అతని గురించి పూర్తి అవగాహన లేదు. నాకూ మిగతా వారిలా ఎవరి ద్వారానో పరిచయం అయ్యాడు. తర్వాత అతని గురించి ఇతర మిత్రులు మాట్లాడు కోవటం విన్నాను. అతని మిత్రబృందంలో నేను కూడా వున్నాను. అతని మిత్ర బృందంలో నేను కూడా వున్నాను అనుకోవటానికి నేను కనిపించినప్పుడల్లా చిరునవ్వుతో ఆప్యాయంగా పలకరించటం, ఎప్పుడన్నా ఓ సారి మా ప్రాంతాలకు వచ్చినప్పుడు ఫోన్ చేస్తుండటం కారణాలు.

అతను ఓ విభిన్నమైన మనిషి. ఈ లోకంలో అనేక బృందాలు పనిచేస్తుంటాయి. అంటే మీకు ఇంకో రకమైన ఆలోచనలు రావచ్చు "ఏ బృందాలు, ఏం పని?" అంటా. నా ఉద్దేశం ఒకటే. స్నేహంలో బృందాలుంటాయి. వయసుని బట్టి వుంటాయి. కులం, మతం, ప్రాంతం ఇలా కొన్ని అభిమానాలూ, దురభిమానాలూ వుంటాయి. అలాగే ఈ లోకంలో జెండర్ సమస్యలు వుంటాయి. అందులో ఆడ, మగ గేలు, లెస్బియన్స్, ట్రాన్స్ జెండర్లూ వుంటారు. వారందరికీ రకరకాల

సమస్యలుంటాయి. వారు అలా బృందాలుగా కలిసి పనిచేయటానికి ఓ తాత్విక సిద్ధాంతం వుంటుంది. దానికి తగినట్లుగానే వారు రకరకాల యుద్ధాలు చేస్తుంటారు. ఈ విషయం అందరికి తెలుసు.

శ్రీనివాసరావు మాత్రం వీటికి అతీతుడు. అతను అందరి మనిషి. ఎవరినీ నొప్పించక, తానొవ్వక అన్నట్లు ప్రవర్తిస్తుంటాడు. "ఎవరినీ నొప్పించడా?" అని ఎవరన్నా దబాయిస్తే నేను వినయంగా చెప్పగలిగేదేమిటంటే అది మాటల వరకు పరిమితం.

ఇప్పుడు మనం నడుస్తుంటాం గాలి పీలుస్తుంటాం. మంచి నీళ్ళు లేదా మందు తాగుతుంటాం. భోంచేస్తుంటాం. అప్పుడు మనకు తెలియకుండా అనేక సూక్ష్మ జీవుల్ని పరలోకం పంపిస్తుంటాం.

ఆ రకంగా ఎవరో ఒకరిని నొప్పించకుండా వుండటం అనేది ఈ సృష్టిలో ఎవరికీ సాధ్యం కాదు. పర్వతాలున్నాయి. వృక్షాలు వున్నాయి. అవి కదలవు. అయితే చెట్లుకి ఉరి తీసుకునే మనుషులుంటారు. కొండలూ, పర్వతాల మీదకు ఎక్కి అక్కడ నుండి దూకే వారుంటారు. ఆ నేరం వాటిది కాదు కదా.

అయితే శ్రీనివాసరావు కొంత మందిని ఖచ్చితంగా నొప్పిస్తాడు. అందులోనూ మొహమాటం వున్న వారిని, మర్యాదస్థుల్ని. "మీరు టీ తాగుదామా?" అంటారు మిమ్మల్ని స్నేహితులు కలిసినప్పుడు మర్యాదకి. అది సాయంకాలం అయితే "ఈ సమయంలో టీ ఏంటి బ్రదర్?... సరదాగా బీరు తాగుదాం. లేదంటే రెండు పెగ్గులు పుచ్చుకుందాం" అంటాడు శ్రీనివాసరావు. ఆ మర్యాదని కూడా పాటిస్తే "నాకు స్కాచ్ అంటే ఇష్టం. అందులో నాకు జీడిపప్పులంటే ప్రాణం" అంటాడు. మంచింగ్‌లకి ఇంకేం బాగుంటాయో వాటి గురించి ఏమాత్రం సిగ్గుపడకుండా అడుగుతాడు. అది టీ గాని, కాఫీగాని, భోజనం మాత్రగాని, ఏదయినా సరే ఎదుటివారి పర్స్ బరువుని అంచనా వేయడు. తన కోరిక బరువునే ప్రకటిస్తాడు. అందుకే కొంతమంది శ్రీనివాసరావుని చూడగానే దూరంగా పారిపోతారు. ఇంకొందరు "సారీ బ్రదర్.. నా దగ్గర డబ్బులు లేవు" అని నిర్మొహమాటంగా చెబుతారు.

ఎల్లకాలం అందరూ అన్ని సమయాల్లో మోసపోరు కదా. మొహమాటాలకు లొంగరు కదా.

ఇప్పుడు కాస్త వెనక్కి వెళ్దాం. శ్రీనివాసరావుకి స్వంత అభిప్రాయాలు చాలా వున్నాయి. అయితే అతనికి ఎవరితో విభేదాలుండవు. అందరిలో దాతృత్వం మాత్రం చూస్తాడు. ఇంటి నుండి బయటకు అడుగుపెట్టిన క్షణం నుండి మళ్ళీ ఇంటికి చేరే దాకా తన జేబు నుండి రూపాయి కూడా ఖర్చు కాకూడదు. తనని లోకం కోసం భగవంతుడు పుట్టించాడు. భగవంతుడికి రోజూ పూజలు చేసి ప్రసాదాలు పెట్టినట్లు తనకూ పెట్టాలి. ఇతను కోరికలు తీర్చే దేవుడు కాదు భోక్త మాత్రమే.

శ్రీనివాసరావు ప్రత్యేక లక్షణాలు

ఇతను మనతో హోటల్‌కి వస్తాడు. మనం ఇడ్లీనో, దోసెనో తింటాం. శ్రీనివాసరావు అలా చేస్తూనే ఆ హోటల్‌ని పరిశీలిస్తాడు. "అక్కడ ఎంతమంది జనం వున్నారు? ఒక్కొక్కరు ఎంత కనీస బిల్లు కడుతున్నారు? ఇడ్లీ తయారీకి ఎంత ఖర్చు అవుతుంది? అందులో హోటల్ వాడికి ఎంత లాభం వస్తుంది?" అనేది క్షణాల్లో లెక్కగడతాడు.

అలాగే బజ్జీల బండివాడు, ఇంట్లో పని చేసే స్వీపర్, హాస్పటల్స్‌లో రోగాలకు వాడే మందుల నుండి ఒక్క మాటలో అణువు నుండి అణ్వాయుధం వరకు ఏ విషయం అతని మెదడులోకి ప్రవేశించినా చకచకా మీటలు కదులుతాయి. అతనో కంప్యూటర్.

"ఇన్ని రకాల టాలెంట్స్ వుండి కూడా స్వయంగా సంపాదించుకోవచ్చు కదా!" అని మీకు అనుమానం వస్తుంది. అప్పుచేసి పప్పుకూడు తినమంటారు. అప్పుచేయకుండా సంపాదించి తినకూడదా.

అదంతే లైఫ్ స్టయిల్. కొంతమంది అలాగే బిహేవ్ చేస్తుంటారు. లేకపోతే ప్రపంచంలో ఇంత వైవిధ్యం ఎందుకుంటుంది?

అలాగే శ్రీనివాసరావుకి ఆధ్యాత్మికత నుంచి విప్లవం వరకు తెలియని విషయం వుండదు కదా. అతను ఎందుకని రుషిలా వుండడు. ఇంత మందితో ఇన్ని మాటలు పడుతూ కూడా జీవన విధానాన్ని ఎందుకు మార్చుకోకూడదు. అసలు కోరికలే కదా అన్ని అనర్థాలకు మూలం. ఇవి తెలిసీ ఎందుకిలా అని మీకు అనిపిస్తే మీరు రుషులవుతారు. అతను కాదు. మనుషులకి అనేక రూపాల్లో ఆనందం దొరుకుతుంటుంది. ఎవరి ఆనందాలు వారివి. ఒక్కొక్కరు ఒక్కో అవతారం దాలుస్తుంటారు. ఇతనూ అలాంటి ఓ మహా పురుషుడు అనుకోవాలి.

శ్రీనివాసరావు అంతకు ముందు ఉద్యోగం చేసాడు. మధ్యలో రాజీనామా చేసాడు. ప్రభుత్వం వారు పెన్షన్ యిస్తారు. ఎందుకు చివరి దాకా ఉద్యోగం చేయలేదు అనేది మాత్రం అతనికి మాత్రమే తెలిసిన నిజం. దాని గురించి మాట్లాడడు. శ్రీనివాసరావుకి కూడా రహస్యాలుంటాయి అనుకోవటం కంటే అతనికి రహస్యాలు మాత్రమే వుంటాయి అనుకోవటం బెటర్.

మరో కోణం

శ్రీనివాసరావు మీద ఐ.టి దాడుల వెనక ఈ కోణానికే ఎక్కువ అవకాశం వుందని నా వ్యక్తిగత భావన. ఇప్పటివరకు మధ్య తరగతి, దిగువ మధ్య తరగతి, అలానే ఎగువ మధ్య తరగతి ఇలాంటివి ప్రస్తావించుకున్నాం.

శ్రీనివాసరావు సర్కిల్ చాలా పెద్దది.

అందులో కాంట్రాక్టర్లు, కోటీశ్వరులు, సినిమా వారు, పరిశ్రమలు పెట్టినవారు, ఇలా చాలామందున్నారు. అలాంటి వారందరికీ శ్రీనివాసరావు కార్లు పంపిస్తారు. మళ్ళీ ఇంటి దగ్గర దింపుతారు. మధ్యలో స్కాచ్ పార్టీలుంటాయి. అక్కడ మనవాడు వారితో మాట్లాడతాడు. అవును. అతని సంభాషణల కోసమే వారు పిలుస్తారు. అలాంటి వారందరినీ బాగా

ఎంటర్‌టైన్ చేస్తాడు. అతని మాటల ప్రవాహంలో వారి ఆస్థులు, అంతస్థులు, అహాలు, ఇంకా సవాలక్ష సంపదలు దిగుదుడుపే

అలాగే వారికి వ్యాపార రీత్యానో, ఇతరేతర వ్యక్తిగత అభిరుచుల వల్లనో ప్రయాణాలు చేయవలసి వస్తుంది. అప్పుడు వారి దృష్టికి వచ్చేది శ్రీనివాసరావునే. అలాగే భూములు కొనాలన్నా, రాజభవనాలు కొనాలన్నా శ్రీనివాసరావు సలహాలు తప్పకుండా తీసుకుంటారు. అతనికి భవిష్యత్ తెలుసు. అలా అని అతను జ్యోతిష్కుడు కాదు. వాస్తు చూడడు. రంగు రాళ్ళు అమ్మడు. దేశంలోని ప్రధాన నగరాలన్నీ శ్రీనివాసరావు వారితో పాటు విమానాల్లో, నౌకల్లో, ఖరీదయిన కార్లలో చుట్టేసాడు.

ఇప్పుడు ఐ.టీ దాడుల వెనక అసలు సిసలు కారణం ఇదే అని నా అనుమానం. అతను బయటకు తన బాధల గురించి మాత్రమే చెబుతాడు. వినే వారందరికీ విసుగు, చిరాకు, కోపం కూడా వస్తాయి.

"మనకెందుకు ఆ దరిద్రాలన్నీ, మనం ఆర్చగలమా తీర్చగలమా? ఎవడికి కష్టాలులేవు. రోగాలు లేవు" అని తిట్టుకుంటారు.

ఇందుకు కూడా కారణం వుంది. కొంతమంది ఎదుటి వారు అప్పు అడుగుతారని ఇలాంటి కథలు చెబుతుంటారు. అయినా శ్రీనివాసరావు కోటీశ్వరుడని తెలిసినా ఎవరూ పది రూపాయలు కావాలని అడగరని నాకు తెలుసు.

శ్రీనివాసరావు చెప్పని విషయం ఒకటుంది.

అది అతను కొంత మందికి బినామీ.

ఇది నా ఊహ మాత్రమే సుమా.

అతని మీద ఐ.టీ దాడికి, దీనికీ లింకు వుంది. అంతేకాదు ముందు అనుకున్నట్టు కోటీశ్వరుల్లో, బిజినెస్ పీపుల్లోనూ బృందాలు వుంటాయి. శ్రీనివాసరావు ఎప్పుడూ ఓ పక్కన వుండడు కాబట్టి కొంతమందికి కడుపు మంట వుంటుంది. వీడు మన మందు తాగి, మన తిండి తిని, మన రహస్యాలను ఎదుటివారికి చేరవేస్తున్నాడని.

అందుకని శ్రీనివాసరావు మీద నిఘా పెట్టి వుంటారు. అతనికి తెలియకుండా అతని చరిత్ర తవ్వి తీసి వుంటారు. ఇన్‌కంటాక్స్ వారికి ఉప్పు అందించి వుంటారు. అందుకని ఈ దాడి జరిగింది. కాకపోతే ఇలాంటి దాడులు జరిగినప్పుడు పత్రికల్లోనూ, టీ.వీల్లోనూ వార్తలు వస్తాయి. ఇన్ని పత్రాలు దొరికాయి, లక్షల్లో డబ్బు దొరికింది, బంగారం, వజ్రాలు దొరికాయి అని కథనాలు వస్తాయి. అలాంటివి లేకపోవటం వలన మాత్రమే ఇన్ని అనుమానాలూ, సందేహాలు.

ఓసారి నేను శ్రీనివాసరావు ఇంటికి వెళ్ళాల్సి వచ్చింది ఓ మిత్రుడితో. రెండు వందల గజాల్లో చిన్న ఇల్లు. అదీ ముప్పై సంవత్సరాల నాటిది. అప్పుడు బలవంతం మీద టీ తీసుకు వచ్చాడు. అది నోట్లో పెట్టగానే తుప్పుకున వూసేయబోయాను. అంత దరిద్రమైన టీ నేనెప్పుడూ తాగలేదు. అందులో మేకపాలున్నాయో ఇంకేమున్నాయో తెలియదు.

ఇది చెప్పటానికి రెండు కారణాలు. ఒకటి శ్రీనివాసరావు బయటకు వచ్చినప్పుడు యిచ్చే బిల్డప్. అయిదు నక్షత్రాల హోటల్స్‌లో మాత్రమే తాగే వాడిలా కబుర్లు. ఇంట్లో చూస్తే ఇదీ పరిస్థితి. ఇంత పేదగా వున్న, బతుకుతున్న శ్రీనివాసరావు మీద ఇలాంటి దాడి అనుచితమే.

ఇక్కడ నాకు అర్థం అయింది. *ఒకటే మనం ఇతరుల జీవితాల్లోకి తొంగి చూడటం మొదలుపెడితే ఇతరులు కూడా అదే పని చేస్తారు.*

ఏమయినా ఈ ప్రపంచంలో ఏదీ శాశ్వతంగా సమాధి అవదు. కాస్త ఆలశ్యం అవుతుంది. ఎలాంటి రహస్యం అయినా ఏదొక రోజు బయటపడి తీరవలసిందే. అందుకే సైలెంట్గా మిగతా వారిలా నేనూ ఎదురు చూస్తున్నాను.

మొదటిసారి శ్రీనివాసరావుని నాకు పరిచయం చేసిన మిత్రుడు మధుని కలుసుకున్నాను. శ్రీనివాసరావు విషయం ప్రస్తావించాను. అతను ఆశ్చర్యపోయాడు.

"ఈ విషయం నాకు తెలియదు. అయినా ఇలాంటి దాడులు దేశంలో ఎప్పుడూ జరుగుతూనే వుంటాయి. అందులో శ్రీనివాసరావులు వుండవచ్చు. దీనికి ఎందుకు కంగారు పడాలి. అయినా మన పక్కనే టెర్రరిస్టులుంటారు. రెండు మూడు సంవత్సరాలు అద్దె ఇంటిలో కార్యక్రమాలు చేస్తుంటారు. వాళ్ళు పట్టుబడేదాకా మనకి తెలియదు. అంటే మనం మనుషులతో సంబంధాలు పెట్టుకోవటం మానేసాం. మొగుడూ పెళ్ళాలు, పిల్లలు, ఇంతవరకు తీసుకుందాం. మనందరం హాయిగా మాట్లాడుకుని ఎన్ని రోజులవుతుంది? ఈ విషయం గురించి ఎప్పుడయినా ఆలోచించామా?" అన్నాడు సీరియస్‌గా.

"మనందరి గురించి శ్రీనివాసరావు ఆలోచిస్తాడు కదా!"

"అయితే?"

నేను మాట్లాడలేకపోయాను.

"అతను ఆలోచిస్తాడు. ఒప్పుకుంటాను. అందులో మనుషులకి ఉపయోగపడేవి వుంటాయా? వాడికి ఇంత జీవితం వస్తుంది. భార్య సంపాదిస్తుంది. ఇళ్ళు, భూములున్నాయి. ఇలా తనకు తెలిసిన వారిని, తెలియని వారి గురించి కూడా మాట్లాడుతుంటాడు."

"తెలియని వారంటే?"

"సినిమా వారు. క్రికెటర్లు, రాజకీయ నాయకులు. ఒక్కో మాటలో సెలబ్రిటీలు అన దగ్గ ప్రతివారినీ. దీని వల్ల వచ్చే లాభం ఏమిటి? ఇదో మేనియా అని నీకు అనిపించటం లేదా? అసలు ఈ లోకం గాసిప్స్‌తో నడుస్తుంటుంది. మనుషులు మంచి పుస్తకాలు చదివి ఆనందించరు. మంచి పాట, సంగీతం, నాటకం, సినిమా ఇలాంటివి ఏవీ అవసరం లేదు.

మురికి రాజకీయాలు, స్త్రీ, పురుషుల మధ్య శృంగారాలు – ఇవా!? ఇవా మనకు కావలసింది. ఇదంతా ట్రాష్. ఐయాం సారీ శ్రీనివాసరావుని నీకు పరిచయం చేసినందుకు నేను సిగ్గుపడుతున్నాను మధూ" అన్నాను.

"నాకు కాదు. ఈ సమాజానికి మనసూ, హృదయం రెండూ మృగ్యం అవుతున్నాయి. మనం శ్రీనివాసరావు గురించి మాట్లాడుకుంటున్నాం. ఇలాంటి శ్రీనివాసరావులు అడుగడుగునా వున్నారు. ఒక్కొక్కడిది ఒక్కో కోణం. నాకు ఇప్పుడనాలనిపిస్తోంది. మీరెవరూ ఈ సమాజాన్ని, మనుషుల్ని విశ్లేషించనవసరంలేదు. ఎవరి బతుకు వారిని బతకనీయండి. ఎవరి చావుని వారు చావనివ్వండి అని."

"నువ్వు అందరినీ ఒకే గాటినకడుతున్నావు మధూ."

"అవి నీకు అనిపిస్తే అది నా దురదృష్టం శివా. ఈ లోకంలో అనేక మంది మంచివాళ్ళున్నారు. వారు తమ బతుకు తాము బతుకుతూ ఇతరులకు ఉపయోగ పడుతున్నారు. అలాంటి వారు వార్తల్లో వుండరు. అందుకు మనం అనుభవిస్తున్నాం. ఇది నా అభిప్రాయం" అన్నాడు గంభీరంగా.

తర్వాత నా ముఖంలోని భావాలను అర్థం చేసుకున్నట్లు అనిపించాడు."ఇలాంటి వ్యక్తులతో మనకు స్నేహం వుంది కదా అని నువ్వు అంటావు ఉంటుంది. మన జీవిత ప్రయాణంలో అనేక సందర్భాల్లో అనేకమంది కలుస్తారు. పరిచయం అవుతుంది. అది స్నేహంగా మారుతుంది. అంతదాకా ఎందుకు? మనం పెళ్ళి చేసుకుంటాం. దానికి ముందు ఒకరికొకరం పరిచయం అయివుండం. నిజానికి పెళ్ళి స్నేహంతో మొదలవుతుంది. ప్రేమించి కలిసి బతికేవారి గురించి నేను మాట్లాడటం లేదు. భార్యాభర్తల అభిప్రాయాలన్నీ ఒకేలా వుండవు. అంత మాత్రాన స్నేహాన్ని కాదనుకోలేం. ఒకరి నొకరు మార్చుకునే ప్రయత్నం చేస్తాం. అలాంటిది నేను కూడా శ్రీనివాసరావు విషయంలో చేసాను. కొన్ని ప్రశ్నలు అడిగాను. తన జీవన విధానాన్ని మార్చుకోవడానికి అతను ఇష్టపడలేదు. అందుకని నేను అతన్ని పట్టించుకోవటం మానేశాను. అంతకు మించి తగాదా పడటం ఎందుకు? ఎప్పుడన్నా కనిపిస్తే జస్ట్ మర్యాద పూర్వకమైన పలకరింపు. అంతే. ప్రతిరోజూ పక్క పక్కన వుండే వారితో వ్యవహరించే పద్దతి వేరుగా వుంటుంది కదా" అన్నాడు.

"అవును" అన్నాను.

నాకు ఏదో అర్థం అవుతున్నట్లు అనిపించింది. మనల్ని మనం మార్చుకోవాల్సిన అవసరం నాకు తెలుస్తోంది. మధు అన్నట్లు ప్రపంచంలో చిన్నవో, పెద్దవో లోపాలున్నాయని అందరినీ బహిష్కరించుకుంటూ పోలేం కదా అనుకున్నాను.

నేను మీకు ఓ కథ చెప్పటం మొదలు పెట్టాను. మధ్యలో నాకు జ్ఞానోదయం కల్గిందని కథ అసంపూర్ణంగా వదిలేయటం మంచిది కాదు. అలాగని శ్రీనివాసరావు విషయంలో మీకు ఎంత ఉత్కంఠ వుందో, నాకూ అంతే ఉంది. అందుకే నేను శ్రీనివాసరావు గురించి మరికొందరితో ప్రస్తావించాను.

"ఈ మధ్య కనిపించటంలేదు. అసలు నగరంలో వున్నాడో లేడో కూడా తెలియటం లేదు" అన్నారు.

అలాంటి సమయంలో నాకే అనిపించింది. ఇంత ఉత్కంఠ వున్నప్పుడు ఈ ముసుగులో గుద్దులాట ఎందుకు? నేను స్వయంగా వెళ్ళి చూసిరావచ్చు. అక్కడకు వెళ్ళినంత మాత్రాన ఇన్‌కంటాక్స్ వారు నన్ను ఏం చేయగలరు. అంతగా మా ఇంటికి వచ్చినంత మాత్రాన వారికి మా దగ్గర ఏం దొరుకుతుంది. రానీయండి నిజంగా మా మీద వాళ్ళు రెయిడ్ చేస్తే ఈ రోజుల్లో అది కూడా పాపులర్ అవుతుంది. మన దగ్గర డబ్బు చాలావుంది అనుకుంటారు. అప్పులు ఇవ్వటానికి కూడా జనం ముందుకు వస్తారు అనుకున్నాను.

అయితే శ్రీనివాసరావు ఇల్లు చాలా దూరం. ఈ ట్రాఫిక్‌ని ఈదుకుంటూ వెళ్ళిరావటానికి ఓ పూట పడుతుంది. అయినా తప్పదు అని వెళ్ళాను. ఇంటికి తాళం కప్ప వేలాడుతూ కనిపించింది. నిరాశ కలిగింది. పక్కన ఇంకో ఇల్లు ఉంది. ఎదురుగా మరొకటి వుంది. వారిని అడగాలా వద్దా అనుకుని భయం భయంగా వెళ్ళాను ఎదురింటికి.

చిన్న గేటు వుంది. అక్కడ బెల్ ఉంటుందేమోనని చూసాను. కనిపించలేదు. గేటు తీసుకుని లోపలకు వెళ్ళాను. తలుపు మూసి ఉంది. బజర్ కనిపిస్తే నొక్కాను మూడు నిమిషాల తర్వాత తెరుచుకుంది. చాలా సీరియస్‌గా వున్న ఓ పురుషుడి ముఖం కనిపించింది.

"ఎవరు మీరు?" అన్నాడు.

"నేను శ్రీనివాసరావుగారి ఫ్రెండ్‌ని"

"అయితే?"

"ఇంటికి తాళం వేసి వుంది. ఎక్కడికి వెళ్ళారో మీకు ఏమైనా తెలుసేమో కనుక్కుందామని" అన్నానో లేదో

"వాళ్ళు ఆ విషయం మమ్మల్ని అడగమని బోర్డు పెట్టారా?"

నిర్ఘాంతపోయాను.

"మాకు కీస్ ఇచ్చి వెళ్ళారు. ఇవ్వమంటారా? లోపల వున్నవన్నీ ఊడ్చుకుపోతావా? వ్యాన్ కూడా తీసుకొస్తావా?"

"అదేంటి సార్ అలా మాట్లాడతారు?" అన్నాను.

"లేకపోతే ఏంటయ్యా? కలవటానికి వచ్చే ముందు ఫోన్ చెయ్యవా? ఇంట్లో లేరు. అందుకని ఈ కాలనీ వాళ్ళందరినీ హింసిస్తావా? మాకు ఇదే పని అనుకున్నావా? గుడికిపోతారు. ఊర్లకు పోతారు. అవన్నీ అందరికీ చెప్పి వెళ్తారా? ఇలాంటి వాళ్ళు ఈ మధ్య తయారయ్యారు. రెక్కీ అనుకుంటా. నన్ను అడిగితే అడిగావు. ఈ చుట్టుపక్కల ఎవర్నీ అడక్కు. నేను మర్యాదగా చెప్పా. మిగతా వాళ్ళు అలా వుండరు. గేటు వేసి వెళ్ళు" అని గద్దించాడు.

సర్రున కోపం వచ్చింది. అయినా ఏం చేయగలను. ఇది మా ఏరియా కాదు. రెక్కీ అంటున్నాడు. అంటే ఇంతకు ముందు ఇన్‌కంటాక్స్ వారు కాకపోయినా పోలీసులో, దొంగలో వచ్చి వుండాలి అనుకుంటూ వెనక్కి తిరిగి గేటు జాగ్రత్తగా వేసి బయటపడ్డాను.

ఇంకొకరిని అడగాలంటే భయం అనిపించింది. అందులోనూ ఎదురింటాయన 'మర్యాద' మరి మరీ గుర్తొస్తోంది.

నగరంలో మానవ సంబంధాలు ఎంత సుందరంగా తయారయ్యాయో మరోసారి అనుభవంలోకి వచ్చింది. అంతలోనే ఎలాంటి బృందాలు లేని శ్రీనివాసరావుని కూడా శత్రువుల లిస్టులోకి చేర్చారు అనుకుంటే మాత్రం కాస్త బాధ కలిగింది.

"చేసిన పరిశోధన చాలుగాని ఇంక పద" అని మనసు హెచ్చరించింది.

ఈసారి వైఫల్యం ఎదురయినా నాకు బుద్ది రాలేదు. మనుషుల సహజాతాలు అలానే ఉంటాయి కదండి. పోయిన చోట వెతుక్కోమని చెబుతుంటారు. అది పేకాట కావచ్చు, మరొకటి కావచ్చు. అలాగే ప్రతి అపజయము రేపటి విజయానికి సోపానం అని కూడా అంటారు.

అందుకని నేను నా శ్రీమతితో బాధని పంచుకున్నాను. అప్పటికే నేను శ్రీనివాసరావు ఫోన్ కోసం ప్రయత్నం చేసాను. నాలుగయిదు సార్లు ఈ ఫోన్ పని చేయటంలేదు అని వచ్చింది. అప్పుడప్పుడు ఇలానే వస్తుంటుంది కనెక్షన్లు ఎక్కువ అయిపోయి ట్రాఫిక్ పెరటం వలన రికార్డెడ్ మెసేజ్‌లు కూడా తారుమారు అవుతున్నాయి.

మన దేశంలో జనాభానే కాదు సెల్ ఫోన్లూ పెరిగిపోతున్నాయి. ఒక్క తిండికే ప్రత్యామ్నాయాలు దొరికి చావటంలేదు.

"ఏవండీ వాళ్ళు తీర్థయాత్రలకు వెళ్ళివుండచ్చు. లేదంటే ఈ సిటీ నుండి వెళ్ళిపోయి వుండవచ్చు. ఆ ఇంటిని అమ్మేసి ఇంకో ప్రాంతానికి మారవచ్చు. ఆ ఇంటి వాస్తు బాగుండకపోవచ్చు. ఏదయినా జరగవచ్చు. మీరు అనవసరంగా రావుగారి గురించి ఎక్కువగా ఆలోచిస్తున్నారు అది మానుకుంటే మాకూ మీకూ కూడా మంచిది" అని సున్నితంగా హెచ్చరించింది.

ఇంట గెలిచి రచ్చ గెలవమన్నారు. మనం రెండుచోట్లా విఫలం అయ్యాం. అయినా నేను చివరి ప్రయత్నంగా నా మిత్రుడయిన ఓ రచయితతో ఈ అనుభవం పంచుకున్నాను.

"శివగారూ ఇంక మీరు ఈ విషయం గురించి మరిచిపోండి. అది నాకు వదిలేయండి. నేను చూసుకుంటాను" అన్నాడు.

శ్రీనివాసరావుతో మా రచయిత మిత్రుడికి పరిచయం లేదు.

వారం రోజుల తర్వాత నన్ను పిలిచి ఓ పార్క్‌కి తీసుకుపోయాడు. అప్పుడు నా చేతిలో ఓ కాగితాల సెట్టు వుంచి చదవండి అన్నాడు.

"ఇదేంటి?" అన్నాను అనుమానంగా.

"మీ శ్రీనివాసరావు కథ" అన్నాడు.

అప్పుడు చదవటం మొదలు పెట్టాను.

అర్ధరాత్రి..

అంతకుముందే మిస్టర్ రావ్‌ని ఖరీదయిన ఓ కారు ఇంటిముందు డ్రాప్ చేసి వెళ్ళింది. అప్పటికి రావుగారి బొజ్జలో మూడు పెగ్గుల స్కాచ్ – ఇతర పదార్థాలు అటూ ఇటూ కదులుతున్నాయి – అరగాలా వద్దా అని. తలుపులు తీసిన రావుగారి శ్రీమతి ముక్కు మూసుకుని "తాగొచ్చారా?" అంది.

"తిని కూడా వచ్చాను" అన్నాడు.

"మీరు మాత్రం బాగానే భోంచేసి వస్తారు. ఇంట్లో వారి గురించి మాత్రం ఆలోచించరు" అంది.

"ఎవరన్నా భోజనాలకు పిలిస్తే ఇంటిల్లిపాదినీ తీసుకు వెళ్తాను కదా. ఇది ప్రైవేట్ పార్టీ. అక్కడికి కొత్త వ్యక్తులు వచ్చారు. అందులో ఒకాయన గృహప్రవేశం చేస్తున్నారు. మన కుటుంబాన్ని కూడా ఆహ్వానించారు. అది ఇల్లు కాదు ప్యాలస్" అన్నాడు.

"అప్పుడే చూశారా?"

"విన్నాను. అతనికి మొత్తం ఎంత ఆస్తి వుంటుందో తెలుసా?" అంటున్నాడు. అదే సమయంలో బయట ఏదో వెహికల్ ఆగిన శబ్దం వినిపించింది. రెండు నిముషాల తర్వాత తలుపు మీద చప్పుడయింది.

"బజర్ నొక్కవచ్చుకదా?" అన్నాడు.

"అది పని చేయటంలేదు" అంది.

కాస్త తూలుతూ వెళ్ళి తలుపు తీసాడు.

"అయ్యగారు మిమ్మల్ని తీసుకు రమ్మన్నారు" అన్నాడతను.

"ఇప్పుడా?" అన్నాడు.

"అవసరం అలాంటిది"

"అయిదు నిముషాలాగు" అన్నాడు. తర్వాత కారు బయలుదేరింది. ఓ భవనం దగ్గర ఆగింది.

శ్రీనివాసరావు లోపలకు వెళ్ళేటప్పటికి అక్కడ నలుగురు వ్యక్తులున్నారు.

"ఇతను శ్రీనివాసరావు. అందరం శ్రీ.రా. అని పిలుచుకుంటాం" అని అతని ఫ్రెండ్ పరిచయం చేసాడు.

ఆ తర్వాత వారు కొన్ని ప్రశ్నలు అడగటం మొదలు పెట్టారు.

శ్రీనివాసరావు తన ఫ్రెండ్‌కేసి చూసాడు.

అతను చెప్పమన్నట్లు తలూపాడు. అప్పుడు శ్రీనివాసరావు మాట్లాడాడు.

"మీరు అడుగుతున్న వివరాలను రహస్యంగా వుంచుతారా?" అన్నది మొదటి ప్రశ్న.

వారు 'వుంచుతాం ' అన్నారు.

"వాళ్ళు అందరూ నా మిత్రులు. అయితే వారి ఆస్తుల గురించి, అప్పుల గురించి నాకు ఎప్పుడూ చెప్పరు. మాటల మధ్యలో కొన్ని దొర్లుతుంటాయి. అవన్నీ రేపు మీకు చట్టపరంగా చెల్లకపోవచ్చు" ఇది రెండవ అనుమానం.

"అవన్నీ మాకు వదిలేయండి. మేం చూసుకుంటాం."

"సరే. నేను వారికి బంధువుని కాదు. ఇతరేతర సంబంధాలు, వ్యాపారాలు మాకు లేవు. అప్పుడప్పుడు నన్ను సమావేశాలకు పిలుస్తారు. ముఖ్యంగా విదేశీ మద్యం – స్త్రీల గురించి అడుగుతుంటారు. వారి అనుభవాలు చెబుతుంటారు కొందరు. ఇంకొంతమంది నన్ను వివిధ ప్రాంతాలకు తీసుకుపోతుంటారు. నాకూ చాలా కోరికలు వున్నాయి. అలా నా అవసరం వారికి వుంది. వారి అవసరం నాకుంది. దీన్ని స్నేహం అంటారో, అవసరాల పరిచయాలు అంటారో మీ ఇష్టం. నేను కేవలం నా తృప్తికోసం కొన్నిటిని పరిశీలిస్తాను."

"మీ పరిశీలన మాకు కావాలి."

అప్పుడు చెప్పడం మొదలు పెట్టాడు. వాళ్ళంతా కూడా ముగ్ధులయ్యారు. “ఇకనుంచి మాలాంటి వారి దగ్గరకు మీరు రావాలి. మా ఆతిధ్యం మీరు స్వీకరించాలి. మా కోసం మీరు సమయం కేటాయించాలి” అని విన్నవించుకున్నారు. శ్రీనివాసరావు కూడా వినయంగా అందుకు అంగీకారం తెలిపాడు.

అయితే అందులో ఓ వ్యక్తి మాత్రం శ్రీనివాసరావుని నిశ్శబ్దంగా గమనిస్తున్నాడు. అది శ్రీనివాసరావు దృష్టిని దాటిపోలేదు.

"ఏంటి సార్? నన్ను అలా చూస్తున్నారు" అన్నాడు.

"నేను మిమ్మల్ని చూడటం లేదు. మీలోని దేశభక్తిని చూస్తున్నాను" అన్నాడు. అప్పుడు రావుకి అనుమానం వచ్చింది. నా గురించి ఇంతగా పాపులర్ అయిందా? 'దే ' అంటే దేహి అనా 'దేదే ' అనా అనుకున్నాడు.

"మీ కాంప్లిమెంట్‌కి ధన్యవాదాలు" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"ఇది కాంప్లిమెంట్ కాదు. వాస్తవం. మీరు ఈ దేశానికి చేయవలసింది చాలా వుంది. మనం ఇప్పుడు ఓ ముఖ్యమైన ప్రాంతానికి వెళ్తున్నాం" అన్నాడు.

"కొంపతీసి మీరు నన్ను ఎన్‌కౌంటర్ చేయరు కదా?" అన్నాడు రావు. ఒక్కసారిగా అక్కడ నిశ్శబ్దం. అందరూ ఒకరి ముఖం ఇంకొకరు చూసుకున్నారు.

"మీరు అలా ఎందుకు అనుకున్నారో తెలియదు. వ్యక్తిగతంగా నేను బాధపడుతున్నాను. మిమ్మల్ని ఎన్‌కౌంటర్ చేయాలంటే అంత దూరం తీసుకు వెళ్ళాల్సిన అవసరం లేదు. అసలు మీరు 'మిస్' అయారని ఈ ప్రపంచానికి కూడా తెలీయదు" అన్నాడు మామూలుగానే. అయినా అందులో ఏదో కఠినత్వం వుందనిపించింది రావుకి.

"నేను సరదాగా అన్నాను" అని శ్రీ నవ్వాడు.

"మనం వెంటనే బయలుదేరాలి"

"ఇప్పటికిప్పుడంటే కష్టం కదండి"

"దాని గురించి కూడా ఆలోచించాను. మీరు మీ కుటుంబానికి చెప్పాలి అంటారు. ఇప్పుడు మనం మీ ఇంటి దగ్గరకు వెళ్తున్నాం. ఇంట్లో మీరు మీ వాళ్ళకి వీడ్కోలు చెబుతారు. ఎలాంటి లగేజ్ తీసుకురానవసరంలేదు. ఇంట్లో మీరు లేకుండా వుండటం కష్టం అని మాకు తెలుసు. అందుకని మీ అందరికి మేం ఓ కార్యక్రమం ఏర్పాటు చేస్తున్నాం. మీ ఇంటిల్లపాది ఈ దేశంలో చూడాలనుకున్న ప్రాంతాలన్నీ చూడవచ్చు"

"మధ్యలో అడుగుతున్నందుకు క్షమించండి. మనం తిరిగి రావటానికి ఎన్ని రోజులుపడుతుంది?"

"రోజులు కాదు. నెలలు కావచ్చు. అందుకని మీ ఇంటికి తాళం వేయండి. మీ వాళ్ళకు ఎప్పుడు ఇది చాలు అనిపిస్తే అప్పుడు వస్తారు. అంతదాకా మీ ఇంటి మీద నిఘా వుంటుంది. అంతేకాదు నేను అనుకున్నది జరిగితే మీరు ఈ నగరంలోనే వుండకపోవచ్చు. గొప్ప భవిష్యత్ మీ కోసం ఎదురు చూస్తోంది. నేను అంతవరకు చెప్పగలను" అన్నాడు.

వెంటనే కార్లు బయలుదేరి అతని ఇంటి ముందు ఆగాయి. రావు లోపలికి వెళ్ళాడు. అప్పుడు ఆ డిపార్ట్‌మెంట్ కి చెందిన వారు మాట్లాడుకున్నారు.

"మనలో ఎవ్వరూ కూడా రావు ముందు మాట్లాడకూడదు. మాకు అవసరం అయిన ప్రశ్నల గురించే అడగాలి. మనం ఏం మాట్లాడినా అతను మన సంపాదనల మీద, ఆస్తుల మీద ఓ అంచనాకి రాగలడు. అది మనకూ అంత మంచిది కాదు."

అరగంటలో మళ్ళీ కార్లు ముందుకు కదిలి వెళ్ళిపోయాయి.

అదేదో ల్యాబ్‌లా వుంది. అక్కడ కాస్త హడావుడి కనిపించింది.

శ్రీనివాసరావు ఓ బెడ్ మీద పడుకుని వున్నాడు. అతని తలకి ఓ ప్రత్యేకమైన మెషిన్ తగిలించి వుంది. అందులో నుండి పక్కనున్న మానిటర్‌లో సిగ్నల్స్ కదిలి వెళ్తున్నాయి. చూడటానికి ఐ.సి.యూలో నిరంతరం పర్యవేక్షణలో వున్న ప్రమాదకర రోగిలా కనిపిస్తున్నాడు. అవి అతని హృదయ తరంగాలా, మెదడు వైబ్రేషన్సా అనేది మామూలు జనానికి అర్ధం కావటం లేదు.

అలా ఓ వారం రోజులపాటు రావు మీద పరిశోధనలు జరిగాయి. ఈ మధ్య కాలంలో కొందరు విద్యార్థులు – అలాగే సైంటిస్టులు కూడా రావ్‌ని చూడటానికి వచ్చారు. అందులోనూ విద్యార్థులు నూతన పరిశోధనలు చేస్తున్నవారు. కొత్త కొత్త వాటిని ఆవిష్కరిస్తున్నారు.

అలాంటి వారు సమావేశం అయ్యారు.

"నిస్సందేహంగా శ్రీనివాసరావు ఓ ప్రత్యేక వ్యక్తి. ఇది మెదడు కాదు. మినీ కంప్యూటర్‌కి ఎక్కువ. సూపర్ కంప్యూటర్‌కి తక్కువ. ఇక్కడ కొన్నివేల మందికి చెందిన సమాచారం ఫీడ్ అయివుంది. అందులో రోజు కూలీల నుండి

మల్టీ మిలీయనీర్ల వరకు వారి ఆస్తులు – సంపాదనలు – అభిరుచుల సమాచారం వుంది. ఇన్ని కోట్ల మంది ప్రజల గురించి వివరాలు తెలియాలంటే గ్రామానికి లేదా మండలానికి ఇద్దరు శ్రీనివాసరావులను తయారుచేసుకుంటే చాలు ఉగ్రవాదులు, తీవ్రవాదులు, పన్నులు కట్టనివారు, బినామీలు, ఇంకా అన్ని రకాల అవినీతికి పాల్పడే వారు మాత్రమే కాక అతనికి పరిచయం వున్న మంచి వాళ్ళ వివరాలు దొరుకుతాయి. అవన్నీ చిప్స్ రూపంలో మనం భద్రపరుచుకోవచ్చు. అలాగే మానవ మస్కిషం మీద ప్రయోగాలు చేయటానికి శ్రీనివాసరావు తలని జాతికి అంకితం చేయాలి. దానికిముందు రాజకీయ పరంగా ఓ నిర్ణయం తీసుకోవాలి."

ఇదీ వారి అబ్జర్వేషన్ సారాంశం.

అప్పటికప్పుడు హాట్‌లైన్స్ మీద చర్చలు జరిగాయి.

"ప్రతిపక్షాల వారి మీద శ్రీనివాసరావుని ప్రయోగించాలి. వాళ్ళ అన్ని రహస్యాలను మన గుప్పెట్లో వుంచుకుని శాశ్వతంగా మనం అధికారంలో వుండాలి" అని అధికార పార్టీలో కొందరి అభిప్రాయం.

"ఇది భస్మాసుర హస్తంలాంటి ప్రయోగం. ఇలాంటివన్నీ లీక్ అవుతాయి. అయినా మనకు తెలియని రహస్యాలు ఏమున్నాయి? మనం తలుచుకుంటే రెండురోజుల్లో సమాజాన్ని మొత్తం ప్రక్షాళన చేయవచ్చు. ఈ దేశంలో ఇప్పటివరకు ఎంతమందికి శిక్షలు పడ్డాయి" అని గొణుక్కున్నవారున్నారు.

అప్పటికప్పుడు రావుగారి బ్రెయిన్ గురించిన పరిశోధనలు మొదలయ్యాయి. యువకులు ఉత్సాహంగా పని చేస్తున్నారు. వారిలో సరికొత్త ఆలోచనలు వెల్లువలా వస్తున్నాయి. అతని ఆలోచనలను విశ్లేషిస్తుంటే కాస్త భయంగానూ వుంది. మనుషుల్లో ఇన్ని రకాల ప్రపంచాలు వుంటాయా? ఆరడుగుల మనిషిలోనే ఇంత వైవిధ్యం, ఇన్ని వైరుధ్యాలుంటే ఈ సృష్టిని గురించి తెలుసుకోవటం సాధ్యమా?

శ్రీనివాసరావు గురించి ప్రపంచానికి చెందిన గూఢచారి సంస్థలకూ ఉప్పు అందింది. భారతదేశం మరో సంచలనం సృష్టించబోతోంది. ఇప్పటికే అక్కడ పురాణాలు, ఇతిహాసాలు, వేదాలు, ఉపనిషత్తుల లాంటి అపార సంపద వుంది. వాటి నుండి ప్రపంచం చాలా స్వంతం చేసుకుంది. నిజంగానే అక్కడి గుళ్ళల్లో, సముద్రాల్లో, పర్వతాల మధ్య భూమి పొరల్లో ట్రిలియన్స్ కొలదీ సంపద వుంది. అవన్నీ వారు వెలికి తీయగలిగితే భారత్ సూపర్ పవర్ అవుతుంది. దీన్నుండి మనం మన 'అగ్ర' కిరీటాన్ని కాపాడు కోవాలి అనుకున్నారు.

ఈలోగానే కొంతమంది యువకులు ఒకటి రెండు ఆవిష్కరణలను చేసారు. ఇప్పుడు శ్రీనివాసరావు మెదడులోని సమస్త సమాచారాన్ని ఓ చిప్‌లోకి ఎక్కించారు. అతని నిన్నటి జ్ఞాపకాలన్నీ ఎరేజ్ అయ్యాయి. ఇప్పుడు సరికొత్త చిప్స్‌ని ఇన్‌స్టాల్ చేస్తున్నారు. దాని ప్రకారం రావుని ఓ చోట వుంచరు. ముందు భూమ్మీద తర్వాత అంతరిక్షంలోకి పంపిస్తారు. విశ్వ రహస్యాలను కనుక్కుంటారు.

అంటే ఇప్పుడు శ్రీనివాసరావు అస్తిత్వం మారిపోయింది. అతను భార్యాబిడ్డలను కూడా మరిచిపోయాడు. అతనూ – అతని మెదడు ఓ ప్రయోగశాలగా మారిపోయింది. రేపటినుండి ఎన్ని అద్భుతాలు ప్రపంచం ముందుకు వస్తాయో తెలియదు.

ఉపసంహారం

క్లుప్తంగా శ్రీనివాసరావు కథ ఇది.

దీనికి కొనసాగింపు చాలా వుంది. ప్రపంచంలోని అగ్ర, ఉగ్ర రాజ్యాలు అతన్ని కిడ్నాప్ చేయటానికి, అది సాధ్యం కాకుంటే చంపేయటానికి తీవ్ర ప్రయత్నాలు చేస్తున్నాయి.

హాలీవుడ్ – వరల్డ్ సినిమా వారు సరికొత్త సైంటిఫిక్ ఫిక్షన్ సినిమాలను బిలియన్ డాలర్స్ ఖర్చుపెట్టి తీయబోతున్నారు.

కవులు, రచయితలు కవిత్వాలు – కథలు – నవలలు రాస్తున్నారు. కాకపోతే ఇవన్నీ అనుభవించటానికి శ్రీనివాసరావుకి అవకాశంలేదు. అతను ఓ విచిత్ర వ్యక్తిగా చరిత్రలో అజ్ఞాతంగా మిగలనున్నాడు.

ఇదండి కథ.

ఇదంతా చదివాక నాకు అనిపించిందొకటే. అనవసరమైన విషయాలను కెలకకూడదు. అప్పుడే మనుషులు ప్రశాంతంగా బతుకుతారు. మిమ్మల్ని అంగీకరించమని నేను అనటంలేదు. ఎవరి ఆలోచనల్ని, ఎవరి పనుల్ని, ఎవరు నియంత్రించగలరు?

అందుకని ఇలాంటి అంశాన్ని మీ ముందుకు తీసుకు వచ్చినందుకు నన్ను క్షమించగలిగితే క్షమించమని ప్రార్థన.

COMMENTS